

foranledige, ganste sikkert afføde en uoverskuelig Række af urimelige og yderst besværlige Søgemaal. Forholdene under en Epidemi ville i de fleste Tilfælde gjøre det umuligt at gaa saa formelt til Værks med Hensyn til Tilvebringelse af Bevist for Omfanget af det Indgreb, der gjøres i de Privates Retsphære, f. Ex. ved Optagelse af forudgaaende og efterfølgende Taxationer overensstemmende med Lovgivningens almindelige Regler, som det vil være fornødent, hvis de ledende Myndigheder skulle sikke sig de for Retsfager fornødne Bevisligheder. Henset saavel hertil som paa den anden Side til, at den, i hvis Retsphære der gjøres Indgreb, og som i de fleste Tilfælde dog kun har et i Villighed grundet Krav paa Erstatning, i den Maade, hvorpaa de ledende og Tilsyn førende Myndigheder ere sammensatte, og i disses nøie Kjendskab til Forhold og Personer, vil have tilstrækkelig Garanti for at erholde, hvad der med Rimelighed tilkommer ham, har man antaget, at en Regel som den foreslaaede maatte anses for ligesaa forsvaerlig, som den vistnok er henstigtsmæssig.

Medens den tidligere Lovgivning helt lod Kommunerne, dels enkelte Kjøbstæder, undtagelsesvis flere Kjøbstæder i Forening, dels Amtsradskredsene bære de af Epidemibehandlingen flydende Udgifter, skulle disse herefter overensstemmende med Forslagets § 24, 2det Stykke bæres for Halvdelen af Statskassen og for Halvdelen af større kommunale Kredse, navnlig dels Kjøbenhavn, dels Amtsradskredsene, indbefattende de i disse værende Kjøbstæder. At Statskassen i Betragtning af, at Foranstaltningerne mod Epidemierne for en Del træffes i hele Landets Interesse og at de deraf flydende Udgifter, som Følge af den større Intensitet, der tænkes givet dem, ville stige i Omfang, bør træde til og bære en Del deraf, vil næppe blive bestridt. Men at Kommunerne ikke kunne fritages for at bære deres Del deraf, turde ogsaa anses for givet, dels fordi Foranstaltningerne umiddelbart komme de Steder til Gode, hvor Sygdommen opstaar, og tildels træffes i deres Interesse, dels fordi det er magtpaaliggende, at Kommunerne, hvem det paahviler at træffe de til Forbyggelse af Sygdommens Opstaaen fornødne Foranstaltninger og at bære de Udgifter, der flyde af Epidemier, som ikke ere Gjenstand for offentlig Behandling, ikke ligefrem have Fordel af, at en opstaaende Sygdom bliver Gjenstand for saadan Behandling. Den sidstnævnte Betragtning kunde endog tale for, at Kommunerne bære den overveiende Del af de Udgifter, som en i Landet opstaaet Epidemi medfører, medens til Gjengjæld Staten har

en større Del af Udgifterne ved Beskjæmpelsen af de fra Udlandet indførte smitsomme Sygdomme, men Ministeriet har dog ment, at det var naturligere, ligesom det vistnok vil være det for Kommunerne fordelagtigste, at alle Tilfælde behandles ens, og at Stat og Kommune saaledes altid hver bærer Halvdelen. Hvor stor den Byrde vil være, som Statskassen herigjennem overtager, vil, da de nuværende Epidemiuudgifters Størrelse ikke kan afgive nogen veiledende Maalestok, ikke paa Forhaand kunne afgjøres. Den vil, naar Tælen er om en udbredt ondartet Epidemi, saaledes om en større Koleraepidemi, selvfølgelig kunne blive betydelig; under sædvanlige Forhold derimod tør det antages, at den ikke vil faa noget stort Omfang, naar den offentlige Behandling af Epidemierne holdes indenfor rimelige Grændser. At den Opgjørelse af Udgifterne, som Fordelingen af disse mellem Kommunerne og Statskassen vil medføre, bør finde sin endelig Afgjørelse ad administrativt Veie, vil formentlig findes naturligt, og paaregner Ministeriet, at de Udgifter, som Opgjørelsen, der set vil kunne medføre større Krav, end den Justitsministeriet tilstaaede Arbeidskraft vil kunne fyldestgjøre, medfører, efter nærmere Forslag bevilges paa Finantsloven.

Tilbage staar endnu kun at omtale de i Forslagets § 1 indeholdte Regler om Sammenjættningen af de Myndigheder, hvem Ledelsen af og Tilsynet med Epidemiforanstaltningerne tilsigtes overdraget, hvilket man har ment rettest vilde finde sin Plads her, fordi de i saa Henseende foreslaaede Bestemmelser staa i nær Forbindelse med Forslagets Ordning af Udgiftsspørgsmaalet. Foruden det lægelige Element, der er selvstrevet, og hvem selvfølgelig Anvisningen af, hvilke Foranstaltninger der i det enkelte Tilfælde bør træffes, og altsaa forsaavidt den egentlige Ledelse af Epidemibehandlingen maa tilkomme, har man antaget, at der ved Siden af dette vilde behøves en Tilgang af andre Kræfter for dels at tilføre den fornødne politimæssige Bistand, dels paa Statens og Kommunerens Vegne at føre Kontrol med, at Udgifterne holdes indenfor de for Formaalet fornødne Grændser. 2det Sundhedskommissionerne i de Kjøbstæder og Handelspladser, hvis Sundhedsvedtagter ere stadfæstede af Justitsministeriet, indeholde alle de nævnte Elementer, og idet disse Kommissioner allerede nu have Ledelsen af det paagjældende Steds Sundhedsvæsen, har man maattet betragte dem som selvstrevne til at lede ogsaa Epidemibehandlingen paa vedkommende Sted. Udenfor disse Steder maa der dannes egne Sundhedskommissioner, der af de ovennævnte Grunde og med de i